

плъсть, послана на земята. — По-важно е сега да начертаемъ новия пѣть за действие въ тежката брань, която ни предстои и която е неизбѣжна.

— Съ латинитѣ трѣбва да се разберемъ веднѣжъ за винаги, защото е време да се укроти онова куче Славъ въ Родопитѣ и да се поиска отъ великия жупанъ да ни предаде бунтовника Стрѣзъ, съ зло, ако не ще съ добро — се обади князь Иона, който седѣше, съ скръстени на гърди рѣще, отъ дѣсно на царя.

— Преди малко гончии ми донесоха вестъ, че латинитѣ сѣ спрѣли на станъ предъ Филиповградъ, — каза Борилъ. — Но тѣ сѣ свършили вече припаситѣ си. Отъ единъ ромеецъ моитѣ гончии узнали, че храната имъ стига още само за половинъ день. Рицаритѣ сѣ гладни. А гладътъ е лошъ съветникъ. Не остава време за мѣдра размисълъ. Тѣ сѣ решили да намѣрятъ храна или да счупятъ главата си. Това трѣбва да се използва.

— Сѣщо както бѣше на времето при Адриановградъ! — забелязва ухиленъ страторъ Константинъ.

— Когато латинитѣ пратятъ отрядъ да имъ дири припаси, нѣколко наши стотни ще трѣбва да ги нападнатъ, ненадейно както при Верея. Тогава останалитѣ латински войски ще имъ дойдатъ на помощъ, а ние, както и други пѣть, ще връхлетимъ отъ невидѣлица съ главнитѣ си сили, които ще дебнатъ отдалече — каза бавно царь Борилъ.

Войводитѣ се омълчаха. Следъ това Коца се опита да възрази:

— Не сме ли вече доста пѣти злоупотрѣбвали съ тази игра, царю честити? Латинитѣ накрай ще свикнатъ и нѣма вече да се хванатъ за нея.

— Императоръ Ерикъ е младъ и буенъ. Лесно се увлича. Видѣхте ли какъ се хвърли въ боя за да спаси единъ отъ кавалеритѣ си? Въ такъвъ мигъ не се разсѣждава — отвърна съ прикрито озлобление Борилъ.

Той не можеше да понася като му се напомня, че си служи съ вече познатитѣ Калоянови бранни хитрини.

— Това е мое решение. Още сега Коца да трѣгне съ две стотни и да дебне действията на латинитѣ. Щомъ за-